

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2009 r. — Four Ace International przeciwko OHIM (skiken)

(Sprawa T-156/09)

(2009/C 153/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Four Ace International Ltd (przedstawiciel: adwokat G. Uphoff)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 6 lutego 2009 r., doręczonej w dniu 11 lutego 2009 r., w sprawie R 519/2008-4 dotyczącej zgłoszenia do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5 819 371 lub zmiana tej decyzji poprzez dopuszczenie tego do rejestracji również dla następujących usług: w klasie 39 — organizacja podróży i w klasie 41 — edukacja, szkolenia, rozrywka, działalność sportowa i kulturalna;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „skiken” dla usług z klas 35, 39, 41 i 43

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾], ponieważ zgłoszony znak towarowy wykazuje wymagany charakter odróżniający i nie podlega konieczności pozostawienia do swobodnego używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2009 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-158/09)

(2009/C 153/85)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Karra, I. Chalkias i S. Papaioannou)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności lub dokonanie zmiany zaskarżonej decyzji Komisji C(2009) 810 z dnia 13 lutego

2009 r. „dotyczącej konsekwencji finansowych, które należy wyciągnąć w ramach rozliczenia wydatków finansowanych z EFOGR w niektórych przypadkach nieprawidłowości, jakich dopuściły się podmioty gospodarcze”, w części odnoszącej się do Republiki Greckiej;

— zwrócenie skarżącej 50 % kwoty potrąconej zgodnie z art. 32 ust. 5 rozporządzenia nr 1290/05 w przypadkach nr 3, 4, 6–13 (z wyjątkiem przypadku nr 7), w których nie występują nieprawidłowości, bądź w przypadku nr 2, w którym dłużnik jest niewypłacalny;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji C(2009) 810 z dnia 13 lutego 2009 r. „dotyczącej konsekwencji finansowych, które należy wyciągnąć w ramach rozliczenia wydatków finansowanych z EFOGR w niektórych przypadkach nieprawidłowości, jakich dopuściły się podmioty gospodarcze”, Komisja zastosowała do skarżącej korekty finansowe w wysokości 13 348 979,02 EUR z powodu niedbalstwa, jakim — zdaniem Komisji — wykazały się władze greckie w okresie czterech lat od momentu pierwszego ustalenia nieprawidłowości oraz z powodu okoliczności, że nie odzyskały one kwot, które zostały nienależnie wypłacone 5 przedsiębiorstwom działającym w sektorze winiarskim, sektorze bawełny i innych sektorach oraz 8 przedsiębiorstwom zajmującym się normalizacją, które uczestniczyły w systemie pomocy na konsumpcję oliwy z oliwek.

Republika Grecka utrzymuje w pierwszym ogólnym zarzucie nieważności, iż nie ma ważnej podstawy prawnej do zastosowania korekty w żadnej z trzynastu badanych spraw, ponieważ Komisja dokonała błędnej wykładni przepisów art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 ⁽¹⁾ oraz błędnie je zastosowała. Skarżąca twierdzi również, że Komisja popełniła oczywisty, fundamentalny błąd i dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych odnoszących się do działań właściwych władz greckich, a ponadto, iż uzasadnienie zaskarżonej decyzji, które opiera się na błędnym założeniu, że czteroletni okres biegnący od pierwszego ustalenia nieprawidłowości upłynął bezowocnie oraz że nie rozpoczęło się postępowanie w sprawie odzyskania bądź ważne postępowanie w sprawie odzyskania, nie czyni zadość wymogowi przewidzianemu w art. 253 WE, ponieważ jest ono wadliwe, niewystarczające i niejasne, i nie odparto w nim argumentów podniesionych przez Grecję w trakcie rozmów dwustronnych i w trakcie postępowania przed organem pojednawczym.

W zarzucie drugim skarżąca utrzymuje, że w czterech przypadkach Komisja błędnie nie zastosowała art. 32 ust. 5 i ust. 6 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1290/05, zamiast art. 32 ust. 1 i 8 tego rozporządzenia, co doprowadziło do tego, że Komisja obciążyła spornymi wydatkami skarżącą, zamiast obciążyć nimi EFOGR.

W trzecim zarzucie nieważności skarżąca twierdzi, że art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1290/05, w którym ustalony został roczny termin, biegnący od pierwszego administracyjnego lub sądowego ustalenia nieprawidłowości, do wszczęcia wszelkich postępowań administracyjnych lub sądowych przewidzianych w prawie krajowym w celu odzyskania kwot, odnosi się wyłącznie do nieprawidłowości, które miały miejsce po wejściu w życie wspomnianego rozporządzenia i nie może odnosić się